

Јовица Аћин

ПОРЕКЛО ВРСТЕ

Недоумица

Рат је изазван непоколебљивим уверењем на обе стране да је мали ово свет да бисмо га једни с другима делили.

Непријатељ се показао као немилосрднији и ми смо пред поразом. Биће то наша неповратна пропаст.

Истовремено, нисмо без наде, имамо оружје на којем смо, чим се заратило, предано радили, дајући све од себе. Упослили смо најбоље научнике и платили их златом. Дуго је стварано, па можемо бити поносни да смо га успешно довршили, те његову делотворност проверили у лабораторијским условима и на обезбеђеном полигону с избеглицама и дезертерима, и сад оно може да оконча рат. Све сараднике на оружју смо, логично, пострељали да се неки од њих не би полакомио и његову тајну продао непријатељу.

Ако оружје не употребимо, непријатељ ће нас све побити, и то ће учинити најкрволочније могуће, јер нико није тако крволочан као наш непријатељ.

Ако га употребимо, биће добро. Непријатељ ће бити уништен. Моћи ћемо да одахнемо. У то нема сумње. Бићемо у том тренутку победници.

Али, дабоме, кад то оружје активирамо, мораћемо и сами да поднесемо жртве, и сами ћемо сви од њега изгинути. Таква је планетарна природа тог оружја. Крај рата ће бити крај свеколиког живог света.

Ако га не употребимо, бићемо згажени, без милости, заједно са свима које волимо и са свима које воле они које волимо. Истина, барем ће непријатељ преживети и на њему ће свет остати. Моћи ће купањем у нашој крви да прослави победу за којом је жудео.

Ако га употребимо, неће потом бити више никог ко би се радовао победи, јер ће и победници бити мртви, и неће више ниједна страна патити због пораза, јер ћемо сви, и непријатељ и ми, бити поражени.

Да ли нас то оптерећује? Да ли се премишљамо?

Таква ситуација нас баца у последњу недоумицу која од нас изискује неопозиву одлуку.

Ипак, недоумица је привидна. Нема премишљања. Знамо шта ћемо. Крај рата нам је напосто суђен.

И нека нас нико, ни од наших нити од непријатеља, не пита о одлуци, јер је њен терет неизрецив.

Мреже

Николу Радуловића сам упознао пре неколико година на промоцији новог издања мојих *Гаџања ѿ ѿејелу*. Био је завршио италијански језик. А онда сам га ономад срео на улици. Био је, каже, у Напуљу. Тамо је радио као тумач за српски и енглески језик.

„Коме тамо треба српски?“, питао сам га.

„Немаш појма. Има тамо наших пропалица на стотине, па сам највише и зарађивао на полицијским саслушањима.“

„Ето, ко би рекао“, кажем, правећи се мутав кад је реч о таквим стварима. Надао сам се да ће ми испричати неки случај с којим се срео и који вреди запамтити. И не само један, испричао ми је он пет-шест. Али ја ћу се сад задржати на следећем. Преносим га дословно, онако како сам снимиио Николине речи.

Никад нисам осетио толики страх –

говори Никола –

као кад сам слушао исповест риђокосе двадесетпетогодишње Американке. Њена прича није дуго трајала, али мени се чинило да траје вечност. Пошто сам је спасао у полицији, преводeћи у њену корист тако што сам, имајући већ довољно искуства као тумач са полициотима и њиховим очекивањима, дометао њеним речима своје речи за које сам знао да ће деловати на истражитеља који ју је саслушавао, нас двоје смо скупа изишли на улицу. Говорила ми је о глупостима док смо силазили ка обали Свете Луције. Бленуо сам у њу. Онда ми је неочекивано испричала о томе како је као дете била роб у педофилској мрежи. Имала је шест година кад је била уведена у ту садистичку и мазохистичку мрежу коју су поглавито сачињавали богаташи, међу којима је било индустријалаца, банкара, власника великих трговинских ланаца и политичара. Министри и припадници елите. Било је повремено ту чланова и из европских, јужноазијских и блискоисточних краљевских породица. Касније је многе од њих виђала на новинским фотографијама и у телевизијским емисијама. За њу су плаћали њеној мајци. Мајка ју је сваког викенда водила у „Кућу лутака“. Тако је називан големи замак у ком су се одигравале оргије. Никома није смела да говори о томе. Мајка јој је претила да ће је избости ножем ако буде говорила. Током недеље би ишла у школу, иако није била у стању да учи. И нико на њу није у школи обраћао пажњу осим кад су јој се, због наводне тупавости, други ученици смејали заједно са наставницима. У школи је претежно ћутала, не успевајући да се на било шта усредреди. Најпре је морала, везана ланцем за металну огрлицу око врата, да једе људски измет. Убрзо су почели да је свакојако сексуално искористићавају. Називали су је курвицом. Нису имали ни најмање самилости према њој, као ни према осталим девојчицама и дечацима који су били отети или продани. На оргијама је била понижавана и злостављана. Остали су јој ожиљци по целом телу. Израђавана је шилом и ножем. Показује опекотине од опушака по надланицама. Старији људи су били обучени као хипици или у спортским дресовима. Није било часа кад није била силована. Понекад су је силовали по двојица или тројица. Кад

је имала дванаест година, одлучено је да буде убијена. Чак је и она то пожелела. Хтела је да то само буде брзо. Разапели су је на специјалном столу и мучитељ, маскиран као месар са ножевима, маказама за месо и кости и сатаром, спремао се да почне на њој свој касапски задатак. У просторији је било дванаестак чланова мреже. Тад се један од њих, млађи, који се дотле на сва уста смејао, и у кога се она загледала, хватајући му поглед, ваљда сажалио и изјавио да би је он купио. Преговарао је са капоом мреже. Најзад су се договорили да купопродаја не буде новчана него да у јавности младић идућих десет година служи капоа као његов агент за *public relations*. Тако је била избављена тик пре него што ће бити истранжирана попут јагњета или ћурке. Младић ју је сутрадан пустио на слободу, а њеној мајци је запретио смрћу за коју ће се он лично побринути ако је опет буде продавала. Кад је напунила петнаест година побегла је од мајке и од тада се сама сналази по свету. „И сад још да се враћам тамо!? Никад више. *Never more.*” У овом граду се некако осећа најбоље. Колико год да се сматра опасним градом, гангстери, вулкан, осећа се безбедном.

„Треба да знаш”, рекла ми је, „да таквих мрежа има свуда по свету. И овде у Европи можда понајвише. Читала сам, рецимо, пре неколико година, о таквој педофилској мрежи у Белгији, коју је водио министар у белгијској влади. О томе је писала Анеке Лукас, која је била једна од преживелих жртава, са судбином сличној мојој.”

Не сумњам да постоје и у Србији. И у Италији. Свакако у свим земљама које се снабдевају робљем из северне и супсахарске Африке, као и из источне Европе. Жртве се налазе и међу страним радницима, међу конобарицама, у баровима, на фармама воћа и поврћа, налазе их, осим професионалних подводача, такозвани специјалисти за крађу деце и девојака. Нарочито су Роми богат извор тог живог меса, али га има и из белгијских предграђа и села, као и из француских, шпанских, разуме се и италијанских, те немачких и аустријских. Нико није изузет. У Србији је недавно, управо пре него што сам заувек одмаглио из земље, успела да из господске куће побегне млада Филипинка која је радила као кућна помоћница. Обављала је све по кући, масирала укућане, мушкарце сексуално опслуживала, подједнако млађе и старије, уступана је угледним гостима ако би је ови пожелели, није јој било дозвољено да напушта кућу, одузет јој је пасош, црнчила је осамнаест часова свакодневно, и то усред Београда. У „моћној и богатој” породици. Између осталог, радна дужност јој је била да буде сурогат мајка, а њено нерођено чедо је било намењено породичним кумовима. Та ропкиња је напослетку завршила у српском затвору, јер није имала дозволу за рад, а никоме у породици којој је служила као да је у казамату није фалила ни длака с главе. У високим тужилачким и судским круговима се једнодушно сматра да је та само наоко невинна и безмерно искоришћавана девојчица из далеке недођије заправо завела честиту и радну српску породицу до последњег њеног члана и да ће морати, чим се породи, да је осуде на ломачу. Као и свака наша вештица биће јавно спаљена на Тргу републике.

Ја томе нећу присуствовати –
заврши Никола Шу Ђричу –
одлазим одавде, надам се заувек.

Безначајно откриће

Сукоб је плануо кад смо се, и они и ми, сложили да је овај свет сувише мали и да на њему нема места и за њих и за нас.

Нас су срећа и одлучност послужили и добили смо рат. Слоге ради морали смо све њих да уклонимо из света. Тај крвави посао смо одрадили беспрекорно. Нисмо смели да имамо милости, па је нисмо ни имали. Никоме од њих није било опроштено што су се упустили у рат с нама. Натерали смо их да се покају због тога и онда их предали смрти, понеке од њих брзој, а понеке спорој.

Али открили смо нешто што нас је збунило. У њиховим архивима пронађени су недвосмислени папири о томе да су располагали оружјем без премца. Да су активирали то оружје, ми бисмо били збрисани са земље. Уместо тога, они су то страшно оружје уништили и тако себи добровољно пресудили.

Ипак, нисмо допустили себи да будемо дуго збуњени. После свега, откриће је било безначајно. Одбили смо отуда да нас мучи ма каква недоумица, а још мање да нас пече савест. Било је време за радост и да се множимо, а не да се удубљујемо у то шта би било кад би било. Овако или онако, ми смо постигли свој циљ, наши снови су се испунили, а њих смо, невелики број, колико их је било претекло после рата, осудили и погубили. То је наше међународно право. И сад су сви под нашим ногама, па нам не задају сувишну бригу.

Једноставно, наставили смо да прослављамо свој планетарни успех и напијали се њихове крви док је нисмо потрошили у сласт, до последње капи. Онда смо прешли на вино. Кад смо потрошили и све залихе вина, легли смо и спавали с победничким осмехом на лицу. Свет је био наш.